

PROSTOR

Jaro 2023

Představujeme vám další úspěšné žákyně a žáky, kteří naši školu výborně reprezentovali v soutěžích

Magdalena CETKOVSKÁ

Magdalena Cetkovská (9 let) - Zvítězila v okresním kole soutěže v sólové hře na akordeon a spolu s tím si vysloužila i postup do krajského kola. Prozradíme, že to je první soutěž, které se Magda, která jen před několika málo dny oslavila teprve 9. narozeniny, zúčastnila. Je žákyní ze třídy pana učitele Bohumila Polívky.

Magdo, jak jsi se dostala k akordeonu? Ten nástroj ti vybrali rodiče nebo sis ho zvolila sama?

Sama jsem si ho vybrala, protože se mi líbil. Hrál na něj můj bratranec, a já se to chtěla naučit taky.

Jak dlouho na ZUŠ chodíš? To jsi byla ještě hodně malá, že?

Ano, to jsem byla ještě v mateřské škole. Začala jsem v Tykadlích, pak v Tykadlech. Vyzkoušela jsem toho hodně, ale akordeon to u mě vyhrál. Učit na něj jsem se začala, když jsem Nastoupila do 1. třídy na ZŠ Františkovy Lázně. Teď jsem už ve třetí.

Máš jistě ještě hodně času, ale přece jen, čím bys jednou nejraději byla?

Asi veterinářkou. Mám pejska. Je to voříšek, ale milý. Ráda bych jednou léčila zvířata.

Eva Kolářová (12) - Eva, která navštěvuje 6. třídu ZŠ v Hazlově a která se učí hrát na trubku na ZUŠ Františkovy Lázně u pana učitele Jana Kováře, je členkou žesťového kvarteta, které se probojovalo až do celostátního kola v Liberci. V minulém Prostoru jsme představili dva z jeho hráčů, a to Daniela Říšského a Stanislava Doležala. Dalším hráčem je ještě Jakub Ďurica.

Evo, kolik ti bylo let, když jsi začala navštěvovat ZUŠ? A proč zrovna trubka?

Byly mi asi tři roky, když moji dva starší bratři hráli na trubku. K nám domů je dojížděl učitel hrát pan učitel Jan Kovář. Mně se to líbilo a pořád jsem jim trubku brala a zkoušela to. A tak mi pan učitel navrhl, abych se začala učit. Začínala jsem s flétnou, a až později jsem přešla na trubku. Jsem ráda. Moc mě ten nástroj baví.

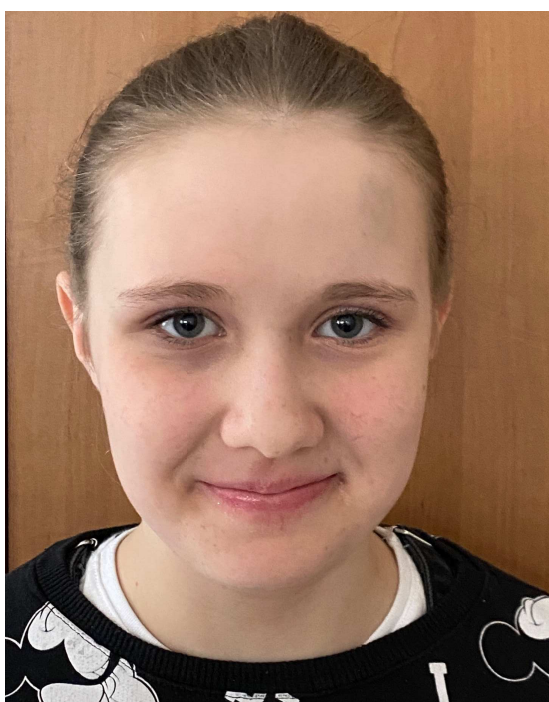
To není tvoje první soutěž, že?

Ne, v celostátním kolem jsem vlastně už po čtvrté.

A čím bys jednou ráda byla?

Buď učitelku v mateřské škole, nebo, pokud mi to půjde, bych chtěla studovat Konzervatoř.

Pokračování na str. 2

Eva KOLÁŘOVÁ

Představujeme vám další úspěšné žákyně a žáky, kteří naši školu výborně reprezentovali v soutěžích

Dokončení ze str. 1

A ještě poslední otázka. Hraje nebo hrál někdo u vás v rodině? Bratři pokračují?

Moje babička, ta hrála na klavír. Stejně jako moje dvě sestřenice Jinak bráchové jsou už dospělí, a ani jeden z nich nehraje.

Jaroslav LEHOCZKY

Jaroslav Lehoczky (15 let) v tomto školním roce končí 1. ročník studia na Střední zdravotnické a Vyšší odborné škole v Chebu, kde si zvolil obor masér.

Jinak je rovněž žákem ve třídě pana učitele Jana Kováře, kde se učí hře na trubku. V Trumpetovém duu, jak jsme již minule psali, si spolu s Adamem Valenou vysloužili postup do celostátního kola ve hře na žesťové nástroje v Liberci.

Také ti položím stejnou otázku jako děvčatům. Kdo ti ten nástroj vybral a jestli jsi za tu volbu rád? A také, jak se již hře na trubku věnuješ?

Když jsem byl ještě malý, tak si moji rodiče přáli, abych se naučil hrát na nějaký nástroj? Dědeček totiž hrál na klarinet a saxofon. Když mne přivedli na ZUŠ, tak se mi hned zalíbila trubka. A zůstal jsem u ní. Určitě toho nelituju.

Vlastně jsi si už své budoucí povolání vybral. Ale na hraní a hudbu doufám nezapomeš?

Je pravda, že jednou bych rád byl dobrým masérem a pomáhal lidem. Ale samozřejmě, že hudba je pro mne taky dost důležitá a budu se jí dál věnovat, i když asi jen jako svému koníčku.

Jan THEISS (14 let) v okresním kole celostátní soutěže ZUŠ ve hře na klávesové nástroje získal první cenu s postupem a stal se absolutním vítězem. Honza je žákem pana učitele **Vladimíra Hrinka**. U něho začínal ještě jako pětiletý se hrou na klavír, ke kterému si později přibral klávesy. Ani jeho jméno není jistě čtenářům Prostoru neznámé, protože už v minulosti zářil v řadě dalších soutěží. Největším jeho úspěchem dosud je prvenství v celostátních kolech, k čemuž, jak věříme, přidá zanedlouho další.

Kdo tě k hudbě vedl? A co tě baví víc: klávesy nebo klavír?

Rodiče si přáli, abych se na nějaký nástroj učil. Sami jsou spíše zájmovými hráči. Klavír jsem si ale vybral sám, od malička se mi ten nástroj a jeho zvuk líbily.

A co mám raději? Oba nástroje jsou fajn, ale přece jen o trochu víc u mne vede klavír.

Slyšela jsem, že prý už i zkoušíš komponovat?

No, žádný skladatel nejsem, ale baví mě trochu to zkoušet, experimentovat.

Máš sen do budoucna? Co by tě nejvíc lákalo?

Navštěvuji teprve tercii chebského Gymnázia, a přiznám se, že jsem o svém budoucím povolání ještě vůbec nepřemýšlel.

A koníčky?

Mám toho dost, a tak na koníčky času moc nezbyvá. Za koníčka pokládám hraní, a taky dělám kung fu.

Nejnovějším a zatím jistě největším úspěchem je reprezentace **tří dechových souborů v ústředním kole soutěže ZUŠ v komorní hře dechových nástrojů**, které se konalo na konci dubna v Liberci. Naši žáci a žákyně si zde vedli skvěle.

1. cenu získalo **Žest'ové kvarteto (Eva KOLÁŘOVÁ, Stanislav DOLEŽAL—trubky, Jakub ĎURICA, Daniel ŘÍŠSKÝ—pозouny)**
2. cenu si odvezlo **Duo VosBa (Oliver VOSÁTKA – lesní roh a Lukáš BALLO—trubka), a**
3. cenu Trumpetové duo (Jaroslav LEHOCZKY a Adam VALENTA).

Všichni jmenovaní žáci jsou ze třídy pana učitele **Jana Kováře**

V krajském kole soutěže **ZUŠ ve hře na akordeon** získala 1. cenu sólistka **Magdaléna CETKOVSKÁ.**

a 1. cenu **Akordeonové duo „Men in Black Maxmilián KORČÁK a Mikuláš CHOVANEČ,** Všichni žáci jsou ze třídy pana zástupce ředitele **Bohumila Polívky.**

Další z řady velkých úspěchů žáků je bezesporu umístění

Jan Martin THEISS ze třídy **Mgr. Bc. Vladimíra Hrinka** získal v krajském kole soutěže **ZUŠ ve hře na elektronické klávesové nástroje 1. cenu s postupem do ústředního kola,** které se koná na konci května v Praze.

Úspěchem je též reprezentace **2 smyčkových souborů v ústředním kole soutěže ZUŠ v komorní hře s převahou smyčkových nástrojů, kterou pořádala naše ZUŠ ve Františkových Lázních.** Je to: „**Smyčkové trio**“, které tvoří **Artem PIDDUBNYI, Magdaléna BRANŽOVSKÁ (violoncella) a Viktorie HRUŠKOVÁ (kontrabas)** pod vedením pana učitele **Vladimíra Kubálka** a „**Klavírní trio**“, kde hrají **Amálie BALHAROVÁ (klavír), Kristýna VANÍČKOVÁ (housle) a Anna BARTOŠOVÁ (violoncello)** pod vedením paní ředitelky **Miroslavy Peškové.** První z jmenovaných, **Smyčkové trio,** získalo zaslouženě první cenu, Klavírní trio si z této celostátní soutěže odneslo ve své kategorii cenu třetí. Všem ze srdce gratulujeme.

Ústřední kolo organizovala naše ZUŠ Jára Cimrmana na konci měsíce dubna ve Františkových Lázních. Soutěže se zúčastnilo 226 nejlepších žáků z celé ČR. Více o soutěži se můžete dozvědět na webu www.zusfrantiskovylazne.cz/soutezKHsmycce2023.htm.

V příštím Prostoru pak zveřejníme rovněž podrobnější informace, včetně fotografií.

Další úspěchy

Další z řady velkých úspěchů je umístění kytaristy **Filipa VOSÁTKY** ze třídy paní učitelky **Soni Kozákové,** ve **ZLATÉM PÁSMU III. ročníku soutěžní přehlídky ve hře na kytaru “Mladé pódium 2023”,** které se konalo na Konzervatoři v Teplicích.

V celostátním kole pěvecké soutěže „**Karlovarský skřivánek**“ získal žák paní učitelky **Mgr. Soni Leškové Patrik BERÁNEK** v kategorii C2 Čestné uznání.

V taneční soutěži „**Mia festival**“ v Chebu získaly mladičké tanečnice paní učitelky **Dagmar Dusové** 1. místo a 2. místo, obě místa s postupem do celostátního kola v Praze.

Žáci výtvarného oboru paní učitelky **Camily Katreniakové** s vedením **ZUŠ Jára Cimrmana** se zúčastnili vernisáže výstavy výtvarných prací žáků **ZUŠ ČR v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR v Praze.** Výstava nese název „**ZUŠlechtujeme uměním**“ a je přístupná veřejnosti až do 20. května.

Výstavu organizuje **Asociace ZUŠ ČR** spolu se **ZUŠ Open.** Záštitu nad výstavou převzal poslanec **Mgr. Marek Výborný.**

V sobotu 10. 6. odjíždí **žákovský JC Band** pod vedením pana učitele **Roberta Říšského** na týdenní zájezd do **Crikvenice (Chorvatsko),** kde odehraje v rámci **Kulturního léta** několik koncertů.

Pozvánka na školní akci a koncerty

V Divadle B. Němcové se na konci června koná závěrečné vystoupení tanečního a divadelního oboru, kde budou oceněni úspěšní žáci naší školy ve školním roce 2022/2023.

Venkovní koncerty: vystoupení žáků ZUŠ na zahájení lázeňské sezóny, koncerty **JC Bandu** v altánech, celostátní happening **ZUŠ Open** na prostranství před hotelem Centrum.

(Foto ze soutěží pořázené B. Polívkou najdete na konci tohoto časopisu)

Zápis žáků do všech oborů se koná v pátek 19. května 2023 od 14.00 do 18.00 hod. v budově ZUŠ, ul. Školní 3.

Z literární tvorby našich žáků

To jsme nečekali

Před školou na mě čekali Nikča, Mirek a Dominik. Běžela jsem jako o závod k nim s úsměvem na tváři a vykřikla jsem na ně: „Už jsou konečně prázdniny! Ale neuvěříte tomu, já dostala na vysvědčení jenom jednu dvojku z chemie!”

Nikola řekla: „Když už jsou ty prázdniny, tak už nic nebudeme psát. Chcete jít na zmrzlinu?”

Mirek ji odpověděl: „Asi jo, ale když budu mít chřipku, tak to je kvůli tobě. Ty víš jakej jsem.”

„Beru to jako ano.”

Dominik chtěl jít na hřbitov v noci, ale Mirek řekl, že ne, nikam nepůjde, protože se bojí, a také protože mu to máma nedovolí.

Řekla jsem Dominikovi: „Neboj, já a Nikča určitě půjdeme k tobě. A v kolik že?”

Dominik mi ukázal na prstech, že ve 12 hodin. Mirek zatím odešel domů, protože mu zavolala máma. Tak jsme se všichni rozloučili. Dominik, Nikča a já jsme šli nejdříve k Nikče domů a počkali jsme si do 12 hodin. Za tu dobu hráli různé hry, kreslili, povídali a hráli pravda nebo úkol. Když se na hodinách objevilo 12, tak se všichni oblékli a chtěli vyjít. Jenže Nikča si vzala ještě sebou brambůrky, protože měla hlad.

Konečně jsme byli všichni venku. Před domem jsme ale najednou cítili, že je někdo za námi. Podívali jsme se za sebe, ale tam nikdo nebyl. Byli jsme trochu vystrašení, ale Dominik nám řekl: „Nebojte se. Nic se nestane.” Trochu nás to uklidnilo.

Došli jsme na hřbitov. Když jsem se podívala na jednu hrobku tak tam byla krev a nějaký muž tam u hrobky stál a usmíval se na mě. Začala jsem křičet na Dominika a na Nikolu: „Já tu nechci být! Tam je nějaký muž, který se na mě směje!”

Otočili jsme se a chtěli okamžitě zmizet. Jenomže když jsme chtěli odejít, tak se brána před námi prudce zavřela. A ozval se výkřik. Nedalo se říct, jestli to byl muž nebo žena. Jenom jsem věděla, že jsem stála na místě a třásla jsem se. Ale pak se ten muž ke mně přibližoval a já nevěděla, co mám dělat. Dominik a Nikola tam taky stáli jako sochy a by, i stejně vyděšení jako já. Prostě stály tam tři sochy. Když byl ten člověk už pár kroků ode mě, tak jsem spadla na zem. Potom si ten muž sundal masku. A hrubě oznámil: „Mám vás!” a přitom se pořád smál.

Když jsem se na něj podívala pozorněji, tak jsem si všimla, že to je... Mirek!

Rozčílilo nás to. Nikča mu dala pěstí, ale zase ne tak velkou ráno. Mluvila a přitom brečela: „Ty blbče. Já jsem se tak strašně bála! Příště jestli to zase uděláš, tak ti vážně dám velkou!”

Dominik byl naštvaný, ale ne tak jako já a Nikča. Nic neříkal. Mirek se nám omlouval aspoň 1000 krát. Já a Dominik jsme mu to odpustili, ale Nikča pořád říkala, že mu to neodpustí nikdy. Jenže za týden mu odpustila a bavili se spolu jako kdyby se nic nestalo.

Linda Phi

Příběh beze jmen

Šel jsem po ulici a projel kolem mě muž na kole, a co bylo ještě horší, měl v jedné ruce dort a tou druhou řídil. Když ten muž projel, tak jsem si říkal, co je to za podivína. Náhle jsem uslyšel, jako by někdo za mnou zapadl do keře. Tak jsem se šel kouknout, co to bylo. Našel jsem tam v křoví ležet toho muže s dortem. „Pomohl byste mi, se zvednout prosím?” zeptal se. Já mu na to odpověděl: „Ano, samozřejmě.”

Když jsem se ho vyptal na pár věcí, tak mě celkem udivilo, co řekl. Bylo to přesně tohle: „No... já jsem jel co nejrychleji, abych se toho dortu zbavil. Moje dcera měla narozeninovou oslavu a já viděl dámu, která nám ho upekla, jak do něj přidává čisticí prostředky. Tak hned, jak se ten dort podával, jsem ho okamžitě vzal a odvezl-co nejdál, abych se ho zbavil.”

Teda, něco takového jsem zrovna nečekal, ale je to zajímavé. „Měl byste se vrátit a říct policii, co jste viděl,“ lehce jsem mu pošeptal.

Ten člověk se ale zvedl, a ještě se mě zeptal: „Pane, šel byste prosím, se mnou? Popravdě... bojím se, až uvidím, jak smutná bude má dcera a jak strašně bude naštvaná má manželka.”

Když jsme tam dorazili a přišli do bytu,

kde probíhala ta oslava, tak oslavenkyně i s hosty seděli v obývacím pokoji. Vešli jsme a všichni se začali mračit a nadávat na otce oslavenkyně, že jim zkazil oslavu a odvezl dort. Jenomže když jsme jim vše vysvětlili, tak se ta ženská, která upekla dort pokusila hned utéct pryč. Nevyšlo jí to. Okamžitě ji chytili a potom jí poslali do vězení za pokus o vraždu.

Všichni se nakonec tomu muži omluvili, za to, že zachránil dceru, a všechno dopadlo dobře dopadlo.
Tomáš Vu

Nejpodivnější člen naší rodiny...

Je součástí mého života

Nejzajímavějším členem mé rodiny je moje mladší ségra Amálka. Je jí 9 let a vždy okolo sebe šíří veselou náladu.

Má jemné rysy obličeje a dlouhé hnědé vlasy. Její oči jsou zbarvené jako spadané kaštiny na konci podzimu. Je drobná, ale i přesto jí je všude plno. V očích má nepřehlédnutelnou jiskru. Tělem jí proudí tolik štěstí, které je pouhým pohledem do očí schopná rozdávat všem okolo sebe. Občas umí být dost otravná a hyperaktivní, ovšem takové už mladší ségry bývají.

Snažím se jí to nevyčítat, ovšem já jsem autistka a lidé, kteří jsou pořád plni energií a vždy otevření a hodně sociální, mě vysloveně děsí. Někdy se mě moje mladší ségra ptá, jestli jsem v pořádku a proč jsem taková, jaká jsem. Je těžké jí některé věci vysvětlit a myslím si, že i kdybych se o to pokusila, stejně by to nepochopila. Mám problémy se zvládnutím vzteku a občas si své problémy vybiju na ní. Nejsem na to hrdá a nedělám to ráda, ale nedokážu si pomoci.

Cítím se jako její ochránitelka. Nepřeji si, aby si prošla stejnými věcmi jako já kdysi dávno. Já jsem introvert, ona extrovert. Já jsem realista, ona vizionář. Já jsem radši zalezlá u sebe v pokoji a ona zase mnohem radši tráví čas se svou starší ségrou.

Ovšem, když ji k sobě nepouštím, tak mě hned začne otravovat a provokovat. Čas od času přijde ke mně do pokoje v jedenáct večer, a když tam zrovna nejsem, schová se pod mojí postel, kde čeká a leží třeba i deset minut ještě po mém příchodu. Poté mě chytí za nohu nebo na mě prudce vybafne. Dříve jsem se lekala, ale teď už jsem na to zvyklá.

I když jsme každá úplně jiný člověk, stále ji mám nadevše moc ráda a jsem vděčná za to, že je součástí mého života.

Tereza Šišková

Kladný a záporný hrdina aneb

Spor o záchranu parku

KLADNÝ HRDINA:

JMÉNO: Alex Williams

VĚK: 19

POVOLÁNÍ: Student střední školy Avenue

POVAHA: milý, rád pomáhá druhým, chytrý,

RÁD: čte horory, stará se o svou babičku, dává peníze na charitu, stará se o přírodu

NERAD: vidí sobecké lidi, jí brokolici,

JEHO CHYBIČKA: neučí se do školy

POPIS: vysoký, hubený, černé vlasy, modré oči

ZÁPORNÝ HRDINA:

JMÉNO: David Byers

VĚK: 45

POVOLÁNÍ: Starosta města Avenue

POVAHA: zlý, sobecký, chce, aby ze světa zmizela příroda

RÁD: peníze, se mazlí se svým kocourem, kácení stromů

NERAD: má hodně děti, lidi co se starají o přírodu, bezdomovce

JEHO PLUS: miluje svojí rozmazlenou dcerku

POPIS: malý, tlustý, plešatý, zelené oči

Rozhovor mezi Davidem a Alexem

Alex jde ze školy našťvaný, protože zjistil nečekanou věc. Starosta chce pokácet park ve městě, kde je nejvíce stromů v okrese! Ale co pak se to děje? Alex potkal starostu, když právě procházel kolem radnice. To dopadne zle!

ALEX přátelsky: Dobrý den pane starosto!

DAVID vesele: Dobrý den. Jaká byla škola?

ALEX našťvaně: Vážně, super, dozvěděli jsme se o tom kácení, co jste dnes navrhl a také potvrdil...

DAVID povýšeně: Vidím, že jsi kvůli tomu našťvaný, ale nic se neboj, ty stromy jsou k ničemu.

ALEX zlostně: Co jste to řekl!?

DAVID arogantně: Nemusíš se zlobit, vždyť jsi sám. Nikdo ti s demonstrací nepomůže.

ALEX překvapeně: To si jenom myslíte. Ve skutečnosti jsou ve městě hromady lidí, kteří s vaším vládnutím nesouhlasí!

Dokončení na další straně

Kladný a záporný hrdina aneb Spor o záchranu parku

Dokončení

DAVID vystrašeně: To opravdu je ve městě tolik blbců jako ty? Budu asi muset nastavit totalitu, protože musím vydělávat peníze! Jinak město zchudne, což se děje teď. Necht' ať komunistická strana vládne dál!

Lidé, kteří procházejí kolem Alexe a Davida hlasitě volají: „My souhlasíme s tím klukem! Nechceme tady komouše, ale chceme tady stromy! Nedělejte to starosto, budete litovat!“

ALEX vesele: Co jsem říkal, nejsem sám.

DAVID našťvaně: Vy všichni jste tak naivní! Běžte se vycpat, kácení neproběhne tuto sobotu, ale teď!

ALEX hlasitě: To vám nedovolíme!

A lidi, kteří šli kolem, společně vykřikli: Ano!!!

Všichni lidi i s Alexem se vrhli na starosta, který utekl do radnice a zamkl se do své kanceláře. Lidé protestovali před radnicí celé týdny a starosta se nemohl dostat ani domů. Po měsíci se konaly volby. Lidé si zvolili nového starosta, Maxe Babadua, a ten vykázal Davida Byerse z města.

Po tomhle všichni zapomněli na kácení v parku, věříte tomu?

No, to by bylo všechno. Jo a jak si vede Alex? Už odmaturoval a šel si za svým snem. Stal se ředitelem národního parku, který byl hned za Avenue.

Daniel Valuš

Byl to divný kluk

Ahoj, já jsem Lubor, jsem učitel a do práce jezdím vždy vlakem. Teď v létě, když jezdím obvykle v poledne z práce, tak je to ve vlaku jak na poušti. Je tam strašné vedro. A ještě k tomu je tam vždy nějaká otravná včela, někdy dokonce někoho píchne tím svým otravným jedovatým žihadlem.

Jsem totiž zeměpisář a dnes jsme se bavili o oceánech. Z ničeho nic se ze zadní lavice ozvalo „uragán!“ Ten kluk, jmenuje se Daniel Novák, který

to řekl, je celkem dost velký podivín. Třeba předevčírem zařval „pláň“. Naprosto nemám tušení, proč to říká, ale radši to ani nechci vědět, proč řve přes celou třídu nějaká náhodná slova. Ten kluk mě štve. Tohle dělá každou hodinu, a tak jsem si ho zavolal do kabinetu a začal jsem se ho vyptávat, proč to dělá. Z ničeho nic se zvednul ze židle a vytáhnul z batohu nějaké dva šutry a položil je vedle sebe a začal rvát: „Pane učiteli propast! Propast na pláni! Uragán!“ Po té jsem se pořádně našťval já a vyhnal jsem ho z kabinetu. Teda, abych řekl pravdu, docela jsem se ho bál.

Ano, trochu jsem se bál. Večer když jsem se díval na televizi, tak se stalo něco ohromného, neskutečného. Ve večerních zprávách totiž hlásili: „Dnes odpoledne na pláni u našeho města řádil uragán a zabil jedno dítě. Daniela Nováka. A aby to nebylo všechno, na té pláni se propadla zem a teď je tam propast.“ A v tu chvíli jsem si uvědomil, že Daniel Novák je ten divný kluk...

Co, co se to stalo? Co se děje? Otevřel jsem oči. On to byl jenom sen. Vždyť mně je teprve osm a nejmenuji se Lubor, ale Honza. A ještě k tomu není léto, ale je zima. To byl teda divný sen.

Tomáš Vu

Příběh jako z hororu

Byla jedna holka jménem Lenka. Ve škole se s nikým nebavila. Někteří se jí smáli, že vypadá hnusně a je divná. Jednoho dne šla parta chlapců a dívek z Lenčiny třídy okolo jejího domu. Chtěli se podívat do okna, jak to tam uvnitř vypadá, ale uvnitř skoro nic nebylo. Byla tam akorát matrace. Lenka na ní seděla, držela nějaký papír a vypadala nervózně. Najednou do toho pokoje vešla nějaká paní a něco jí řekla. Lenka jí podala ten papír. Ta paní se na to podívala a byla rozčilená. Zařvala na Lenku, házela věcmi, vzala z kuchyně talíř a rozbila ho. Potom dala Lence facku a odešla. Parta se vyděsila z toho, co udělala ta paní. Po cestě domů nikdo nic neříkal. Jeden kluk jménem Marek to řekl rodičům. Rodiče mu vynadali. Hodně pracovali a neměli čas něco řešit.. Marek měl strach, a tak druhý den to řekl paní učitelce Eleonoře. Ani ta mu ale nevěřila. Proto Marek řekl že s ním byli ještě jeho spolužáci. Učitelka si je tedy zavolala do kabinetu, ale když se ptala, někdo řekl pravdu a někdo lež.

Šla teda sama za Lenkou, ale nikdo nebyl doma. Proto si další den pozvala Lenku do kabinetu.. Ta ale všechno zapřela. Řekla, že si ji asi s někým spletli. Proto se paní učitelka rozhodla, že znovu zajde k Lence a popovídá si s jejími rodiči. Doma byl jenom její otec Petr. Učitelka mu vysvětlila, co se stalo. Otec se tomu divil: „, Když

ona paní učitelko hned po škole jde domů.“ Najednou se samy zavřely dveře a zhaslo se. Byla tma. Nic nebylo vidět. A najednou se paní učitelka Eleonora probudila v n pokoji, který byl špinavý. Začala křičet o pomoc. Do pokoje vešel Lenčin otec.

Eleonora vykřikla: „Co po mně chceš!“

Otec nic neřekl. Postavil na zem flašku vody a papírek a odešel. Eleonora se podívala a na papírku bylo napsáno: „Pamatuješ, co jsi udělala své sestře?“ Eleonora se vystrašila, protože kdysi milovala jednoho kluka ve třídě, ale on miloval její sestru. Tak se rozhodla, že sestru zabije. Plánovala, že půjdou spolu večer na most, a odtud ji pak shodila do řeky.

Druhý den zase přišel otec Petr. Tentokrát si sedl a řekl: „Tak si pamatuješ, co jsi udělala?“

Eleonora křičela: „KDO JSI A CO TÍM MYSLÍŠ, JESTLI SI PAMATUJU, CO JSEM UDĚLALA SVOJÍ SESTRĚ?“

Petr odpověděl klidným hlasem: „Ty si mě nepamatuješ? Já jsem tvůj bývalý spolužák Petr, kterého jsi milovala.“

Potom vešla krásná dáma a pozdravila Eleonoru sladkým hlasem: „Ahoj, moje milovaná sestro. Jak se ti daří. Doufám, že špatně po té doby, co si chtěla zabít. Naštěstí jsem to přežila. Lenka je moje a Petrova dcera.“

Eleonora vypadala, jako kdyby byl před ní byt ducha, ale nic neřekla.

Pak někdo vykřikl: „Pauza! Za pár minut budeme točit dál!“

Linda Phi

Budeš moje holka

**Jakou knihu bych chtěl –chtěla číst
Můj námět**

Budeš moje holka

Knihy by byla o tom, jak se ve škole potkali kluk z milionářské rodiny, kde ho rozmazlovali a obyčejná holka, která to měla hodně těžké. Nejdříve se nenáviděli, protože ta holka byla spravedlivá

a nelíbilo se jí, jak se ten kluk chová k ostatním. A ten kluk byl zase našťvaný, protože se mu ta holka pořád stavěla na odpor a kritizovala ho. Nakonec to ale všechno dopadlo jinak..

Obsah:

Ten kluk se jmenoval Felix a byl hrozně rozmazlený a docela zlý. Narodil se v roce 2007. Jeho rodiče jsou milionáři a jeho matka je navíc ředitelka školy, do které teď Felix chodí. A ten kvůli tomu šikanuje ostatní. Všechno se ale změnilo, když do té školy přišla jedna holka jménem Lisa. Když byla o přestávce na chodbě, tak jako prvního uviděla Felixe, jak tam šikanuje jednoho šprta. Přiběhla k nim a kopl ho prudce do nohy. Ten hned našťvaně vykřikl: „Jsi normální?!“ Ale Lisa odpověděla to samé: „A jsi ty normální? Tady toho slabšího kluka šikanuješ, a to jako má být normální?!“

Pak ale zazvonilo, a tak všichni šli do třídy, jen Lida ne. A paní učitelka úplně na začátku řekla žákům, že mají mezi sebou přivítat novou studentku. Otevřela dveře a pozvala Lisu dál. Dovnitř vešla krásná dívka. Všechny mile pozdravila: „Ahoj, jmenuju se Lisa. Ráda vás všechny poznávám“. A potom si sedla vedle Felixe, protože už jinde nebylo místo.

Nejprve se ti dva spolu pořád hádali, ale Lisa nikdy neustoupila. Navíc se tam objevil jiný velký kluk, který začal šikanovat i Felixe, a ta se ho zastala. Potom se začali víc a víc kamarádit. Felix už nebyl tak namyšlený a zlý. Lisa se mu líbila, a tak se snažil chovat jako ona. Končí to jeden večer. Lisa a Felix byli venku a koukali spolu na hvězdy. Najednou jí z ničeho nic řekl Felix. „Zavři oči...“ Lisa je zavřela, a potom uslyšela bouchat ohňostroj. Felix jí řekl, aby zase oči otevřela. Poslechla ho a uviděla na nebi krásné barvy prskajících raket. Bylo to moc krásné. A potom jí najednou Felix pošeptal: „Budeš moje holka?“ A ona souhlasila.

Linda Phi

Zrod monstra

Námět: Jde o scifi, ale ne tak docela. Většina děje se odehrává v reálném čase, i když už v minulé době, konkrétně v roce 1952. Je to příběh vědkyně, která se snaží vytvořit stroj času a nahlédnout do budoucnosti. To se jí nakonec podaří...

Stručný obsah: Vědkyně Hilda Lexingtonová žije v padesátých letech minulého století, zatím je jedno, v které je to zemi. Stále usiluje vytvořit stroj času a nahlédnout do budoucnosti. Nikdo nevěří, že se jí to povede, už proto, že je to žena. Někteří se jí i tomu posmívají. Ona se ale nevzdává, i když přitom musí překonávat hodně překážek.

Pokračování na další straně

Zrod monstra

Dokončení

Po mnoha letech se jí to nakonec podaří. Má možnost vycestovat do budoucnosti. Ovšem vůbec není spokojená s tím, co vidí. Budovy se rozpadají a celé jí tak známé město je v plamenech. Na ulicích se válí mrtvá těla nevinných lidí. A všemu tomu vládne nějaká zvláštní postava s kruhy pod nepřítčnými očima a s dlouhým zašpiněným pláštěm. Hilda se okamžitě vrátí do své doby a pokusí se všechny lidi varovat. Ovšem nikdo jí zase nevěří, protože je žena a ty v té době nikdo moc neposlouchal. Za jejími zády si ťukají na čelo a myslí si, že se buď zbláznila nebo jenom na sebe chce upoutat pozornost..

Hilda to nemůže už dál snášet a rozhodne se jim ukázat, čeho je schopná. Objeví způsob, jak do lidského těla vpravit látky, díky kterým se stanou mocnými a nesmrtelnými. Získají super schopnosti. Nejprve použije dávku pro sebe. Jenomže předtím ji netestovala a netušila, že jí dodá síly až moc. Hilda si začne připadat jako neporazitelný bůh ohně a skutečně zešílí. Podpálí celé město a směje se, když zabíjí lidi, kteří se jí snaží zastavit. Od kouře a prachu má krvavé oči a kruhy pod nimi, od prachu a krve je umouněný i její dřívě bílý chemický plášť. Je z ní monstrem.

V tom se zničehonic kousek od ní objeví stroj a vyleze z něj mladá žena. Vyděšeně se rozhlédne okolo sebe a zmizí stejně tak rychle, jako se tam ocitla.

Závěr: Lidé se nerodí jako monstra, ale jsou schopni se jimi během svého života stát.

Tereza Šišková

Byt nad kavárnou

Námět: Dá se svět vidět stejně? Je možné, aby se člověk trpící barvoslepostí, stal fotografem? Jake každý den dokazuje, že to možné je. Jake je dvacetiletý student fotografie. Od malička nikdy nechtěl dělat nic jiného, než fotit. Kvůli svému postižení fotí na černobílý film, aby všichni spolu s ním mohli vidět svět stejně. Do jeho města se přistěhuje krásná dívka. Ta si chce vybudovat pod svým bytem v domě kavárnu. Má

také sen, ale ten se jí zatím nedaří splnit. Potkají se s Jakem, rozumí si. Oba se vzájemně svěřují se svými touhami a přáními. Zdá se, že vidí svět stejně, ale všechno se ale začne komplikovat... **Obsah:** Večer Jake zjistil, že musí udělat ještě pár fotek, které měl ráno odevzdat svému profesorovi. Vyrazil do města, kde objevil budovu s plochou střechou a s dokonalým výhledem. Po pár snímcích, které se mu nezdály dost dobré, to pomalu začal vzdávat. A najednou zahlédl na protější střeše ženu. Několikrát si ji vyfotil. Žena si toho všimla - a zamávala mu... Tak se Jake seznámil s Betty.

Betty se do toho města přistěhovala, aby si plnila sen: Vlastnit kavárnu. Zatím ale hnije každý den v práci, kterou nenávidí, a ke svému snu není o nic blíže. Strávili spolu úplně první večer. Svěřovali se svými sny a touhami, fantazírovali o budoucnosti Jake ale zjistí, že Betty má přítele... a když se s ním kvůli Jakeovi rozejde, ten zas dostane nabídku studovat v cizině. Potom se znovu po měsících uvidí, ale hrozně se pohádají. Jake vyčte Betty, že nic nedělá pro svůj sen a Betty mu vyčte jeho odjezd. Začali se jeden druhému vyhýbat a plynuly měsíce. Jen Jake si uvědomoval, že mu Betty hrozně chybí.

Jednoho dne dostal nabídku, aby pro noviny nafotil novou kavárnu. Když dorazil na místo, kde už novináři dělali rozhovory s majitelkou, nijak si jí nevíšimál, i když mu přišla povědomá. Soustředil se jen na práci. Snažil se najít dobrý úhel, aby zachytil vibrace a atmosféru místa, Pak se na obrazovce objevila známá tvář, stejně jako tehdy na té střeše. A Betty mu stejně jako tehdy zamávala... Chtěl se omlouvat, ale ona se jen usmívala. Později ho odvedla ke zdi kavárny. Visel tam plakát vysvětlující, proč je kavárna vymalována v odstínech černé a bílé. Psalo se tam, že Betty chce své vysněné místo vidět stejně jako její milovaný. Přeje si ho s ním sdílet do posledního kousku. Tím Jakeovi dokázala, že teď už nemusí čekat na šťastný konec...Jejich sny se splnily. Dorazili do cíle.

Alice Hynková

Všechno je jinak

Námět: Detektivka s prvky hororu. Mladá studentka policejní akademie je vybrána na stáž do Káhiry, kde pracuje jedna z nejlepších kriminalistek světa na řešení zvlášť těžkých a složitých zločinů. Zpočátku z toho má radost, že se něčemu naučí, jenomže věci se začnou vyvíjet úplně jinak. Co znamenal výhružný vzkaz s fotkou mrtvé dívky, který našla ve svém kufru? Kdo té studentce vyhrožuje a usiluje jí o život? Jaké tajemství skrývá odlehlá farma, kde záhadně umírají ovce? Kdo brutálně zavraždil také farmáře? Jak dopadne pátrání po záhadné postavě? A co před studentkou tají její inspektorka?

Obsah: Z letiště odjede mladá dívka taxíkem rovnou k inspektorce. Ta je k ní chladná. Řekne jí, ať se ubytuje v pokojíku nad její kanceláří. Když si dívka vybaluje kufr, dlouho jí trvá, než odemkne zámek. Má nepříjemný pocit, že někdo ten zámek už před ní otevíral. Konečně. Věci jsou tam, kde byly, ale na vrchu je fotka mrtvé dívky a k ní je přišpendlený papírek: „Dopadneš stejně jako ona...“

Vyděsí ji to, ale myslí si, že je to nějaký nepodařený vtip. Inspektorce nic neřekne. Druhý den ji inspektorka vyzve, ať s ní jede na jednu farmu, kde budou spolu vyšetřovat záhadná úmrtí ovce.

Farmář je hodně nepříjemný starší muž. Vypadá už od pohledu značně podezřele. Studentka se ho trochu bojí a nemá vůbec dobrý pocit z toho, když jí inspektorka sdělí, že budou muset na téhle farmě přespat, protože si chce brzy ráno ještě něco ověřit.

Dívka špatně spí... Má strach, protože navíc při obhlídce stáje s mrtvými ovce našla u zdi ležet druhý lístek s podobným vzkazem. Bylo tam napsáno, že se hodina také její smrti přiblížila. Sotva usne, tak ji uprostřed noci vzbudí nějaký děsivý výkřik. Chce probudit inspektorcu, ale ta má zamčený pokoj a na její klepání se neozývá.

V celém domě nejde světlo. Opatrně proto schází po schodech, když v té tmě na něco šlápně. Vykřikne. Je to mrtvý farmář. Rozběhne se zpět a křičí. Dveře inspektorčina pokoje se najednou otevrou a žena v nich stojí. Dívka má radost, že ji vidí. Běží k ní, aby jí oznámila, co se stalo, když si najednou všimne něčeho divného....

Tady trochu přeskočím v ještě dost dlouhém ději a prozradím, že studentka nejen přežila, ale také záhadu vyřešila. Tajemným vrahem je samotná slavná kriminalistka, která je, jak se ukáže, ženou dvou tváří.
Eliška Janoušková

Záporák

Vymyslel jsem si příběh, který by byl napsaný z pohledu ZÁPORNÉ POSTAVY. Určitě všichni známe příběhy hrdinů, které byly i zfilmované. Ale viděli jste někdy film nebo četli příběh z pohledu záporné postavy? Ne? Tak tady ho máte.

Námět: Píše se rok 1983 a slavný superhrdina Lišák bojuje proti svému protivníkovi jménem Brejlovec. Brejlovec je ten záporný hrdina. Lišák je bystrý, rychlý a nikdy mu nic neuniklo, vždy vyhrával. Brejlovec ho přesto chce porazit. A víte proč? Protože když Brejlovec ještě nebyl Brejlovec, měl manželku. A tu ne bavilo, že pořád něco v garáži vyráběl a byl s ní málo doma. A tak od něj utekla. Brejlovec si myslí, že ten chlap, za kterým jeho bývalá žena odešla, je Lišák.

Obsah: *Jako kousek obsahu svého námětu na knihu jsem napsal závěr. Kniha by se mi moc líbila a určitě moc takových není. Abych rovnou nemusel psát knihu celou, nad kousek té knihy jsem napsal kurzívu. Snažil jsem se to shrnout tak, abyste pochopili příběh...*

Knížka líčí různé nepřátelství a boje. Pak se něco stane. „Nech Lišáka být!“ řval dav na Brejlovce, který právě s Lišákem bojoval. Ten se snažil dav ignorovat, ale pak mu došla trpělivost. Použil svou lávovou pistoli, kterou měl připoutanou na opasku u kostýmu a střelil do davu. Když střela letěla směrem na lidi, všichni hrůzou vykřikli. Naštěstí se nikdo nezranil. Rozbitý byl jen obrubník a silnice. Lidi stihli včas uskočit pryč od místa, kam střela doletěla. Brejlovec si oddechl, ale pak se lekl.

„Mohl jsi někoho zabít! Jseš normální?!“ zařval našťavaně Lišák. Brejlovec cítil vinu, a odletl pryč. Když si konečně večer lehl do špinavé postele ve svém malém bytě, stále přemýšlel o té střele do davu. Říkal si, že na něj neměli rvát a že to je jejich vina. Rozhodl se ale, že začne nový život. Nebude si stále půjčovat peníze z banky a začne pracovat na poště!

Po měsíci se mu vedlo o hodně líp. A pak měl rande. S jednou ženou. A víte co? Teď jsou spolu! O 10 let později se z Brejlovce stal bezvadný tatínek s nádhernou ženou a dvěma dětmi.

Daniel Valuš

Prodavač a mrtvola

Kdo je prodavač?

JMÉNO: Oliver Taylor Abagnale

VĚK: 27

POVOLÁNÍ: Studuje inženýra, má brigádu jako prodavač

POVAHA: většinou je otrávený, mrzutý, chce prostě volno!

CO DĚLÁ VE VOLNÉM ČASE: Čte New York Times a kouká na televizi

Oliver se probudí, nasadí si pantofle, a jde si udělat kávu. Pak si sedne k televizi a pustí si pořad: Dobré ráno! Pak se podívá na čas, a je 8:56...

„Ty vole já měl být už v práci!“ zařve Oliver na celý byt a začne se rychle oblíkat. Běží co nejrychleji až si zabouchne dveře: „Nevadí. Pak poprosím domovníka, aby mi odemkl.“ Když si volá výtah, všimne si, že má na sobě ještě bačkory. „Nevadí. V práci si půjčím firemní boty.“

Když stále čeká na výtah zjistí, že je mimo provoz: „No do prdele, že já se na ty debilní výtahy spoléhám!“ Oliver neváhá a sbíhá co nejrychleji po schodech. Při běhu mu spadla jedna bačkora, a tak se zastavil. Rychle se vracel, aby ji našel, a zjistil taky, že si zapomněl i ponožky. Je v 5. patře a vidí otevřený byt. „Hele! Někdo asi nezabouchnul. Jdu se tam podívat. Stejně mě vyhodí“ Oliver vstoupil do bytu a začal ho prohledávat. Jakmile vešel do ložnice, uviděl mrtvolu ležící na zemi. A celou od krve.

„Ty lidi nikdy neví, kdy zemřou. Nebo spíš kde. A k tomu je ten chlap nahej!“ Oliver si mrtvolu prohlíží, a pak začne zvonit telefon, který leží na nočním stolku.

„Haló, pane naháči! Zvoní vám telefon! I když vy to asi už ani nezvednete. Udělám to za vás.“

Rozhovor:

Dobrý den. Že se mi změnil hlas? Jsem totiž, nemocný.

.....
Jaký peníze?! Hele, takhle ráno mi mafián rozhodně volat nebude! Jasný! Dobře, už toho nechám.

.....
Ano. Na kávu zajít můžeme. A kdy? Počkej za chvíli ti zavolám.

.....
To nebyl dobrý nápad. Kdo to klepe?

.....
Dobrý den, pane strážníku. Já ho nezabil, přísahám!

Oliver přišel ke dveřím a otevřel. Tam stála policie a záchranáři. Z koupelny vylezla uplakaná žena a celá se třásla. Strachy, možná i zimou. Pak se zastavila a vyjeveně koukala. Policii a záchranářům to taky rychle došlo, že neznámý muž, který tu stál a civěl v jedné bačkoře a bez ponožek byl v cizím bytě. Bylo to jasné, byl podezřelý.

Oliver se na všechny podíval a pouze řekl:

„Pánové, já jsem tu náhodou, a já ho nezabil a vůbec nechápu, proč je nahý. Určitě spolu s touhle ženskou něco měli...“

Policie ho zadržela, ale Oliver vše vysvětlil. Měl alibi. Pak ho propustili, když zjistili, že DNA na noži není jeho. A nakonec se opravdu ukázalo, že ho zabila ta žena! A chcete vědět proč tto udělala? No, podváděl jí. Ach ti muži že?

A co náš milý prodavač Oliver? Ten si po tom všem změnil práci. Z prodavače se přeškolil na pohřebáka.

Daniel Valuš

Úvaha

ČAS

Einstein měl pravdu, čas je jen iluze. Neplyne stejnoměrně. Někdy vám hodiny připadají jako minuty a jindy jedna sekunda může trvat věčně. Čas je neúprosný, v jednu chvíli jste dítě, které si hraje s kamarády na hřišti a najednou, zničehonic vám je 15. Totálně jsem času propadla. Je to jako skočit z letadla bez padáku přímo pěkně na držku. Svou teorii podpořím tím, že vám povím svůj příběh.

Pro mě ta nejrychleji uplynulá doba byla mé dětství. Přijde mi, jako by bylo pouhým ústřížkem, snem, který neměl dlouhého trvání. Jako bych ho nikdy neprožila. Občas si marně snažím vzpomenout. Víte, prošla jsem si v dětství dost nepěknými věcmi a dobré vzpomínky na něj si střezím jako oko v hlavě.

Občas člověku jde o čas. Mamka mi jednou vyprávěla, že jsem měla, myslím, spalničky, když jsem byla ještě hodně malá. Vezla mě ve dvě ráno do nemocnice. „Bylo i nebezpečí, že nepřežiješ nebo, že budeš mít velké komplikace se zdravým do konce svého života.“, tvrdila mi. Kdyby tam dorazila o půl hodiny, o půl minuty, nebo o půl vteřiny déle, nebylo by vše jinak?

Z nějakého mě neznámého důvodu se mi vesmír rozhodl dát více času na tomto světě a úplně jsem se zotavila. Jediné, co si z této fáze mého života pamatuji, je zdravotní klaun s velkým červenýmnosem a bílým líčením na obličejí. Nesmírně jsem se ho bála.

Svěřím se vám s jednou věcí, která se mi stala na prvním stupni ve škole. Na základní školu ve Františkových lázních jsem chodila čtyři roky, odešla jsem odtamtud kvůli šikaně ze strany několika spolužáků i samotné třídní učitelky. Nedokážu ovlivnit to, co se stalo a nedokážu změnit své reakce na jejich ponižování. Kéž bych to dokázala.

Když mi bylo asi osm, jedna z těch nejhorších šikanátorek mi poslala během hodiny papírek. Bylo na něm napsáno, nepamatuji si co přesně, ale myslím, že něco ve stylu, ať se jdu zabít a že jsem píča. Po hodině jsem za ní šla s tím, že to doma ukážu mamce a ona bude potrestaná za to, jak se ke mě pořád chová. Pamatuji si slovo od slova, co mi na to odpověděla: „Pokud mi na telefon nenatočíš video, jak ten papírek trháš, tak se podřežu a ty

za to půjdeš do vězení." A jako malé dítě jsem nevěděla, co dělat. Měla jsem strach. Stanovila mi časový limit, do které jí to musím poslat. Šlo mi o čas. A té dívce určitě taky, přece jenom, takhle se nechová normální malé dítě. Pamatuji si, jak jsem to natáčela se slzama v očích. Brečela jsem nato-lik, že jsem neviděla na krok před sebe. Další den ve škole mi ukázala jizvy na jejích rukou a pově-ďděla mi: „Tady jsem se řezala, že jsem se včera chtěla zabít, ale pak si mi poslala to video.“

Já jsem se poprvé pořezala v druhé třídě. Měli jsme výtvarnou výchovu, měli jsme něco vyřezávat z papíru kobercovým nožem. Nevím proč, ale přejela jsem jeho čepelí po mém zápěstí. Nějakým způsobem mě fascinovalo, jak se obje- vují na mé kůžky kapičky krve, které pomalu sté- kají po mé ruce jako klidný potůček. Líbilo se mi to, jak mě páčila kůže okolo rány. Doteď mám na pravém zápěstí drobnou bílou jizvičku. Nebylo to naposled, co jsem to udělala. Díky fyzické bolesti zapomínám na tu psychickou, ovšem nic netrvá věčně. A já nemohu zapomenout.

Jako malá jsem si myslela, že já jsem ten problém a že vše, co se mi špatného děje je moje chyba. Často jsem se kousala, mlátila hlavou do zdi, obecně jsem si ubližovala, protože jsem měla pocit, že si tu bolest zasloužím.

Často jsem do půlnoci zírala na strop svého

pokoje a přemýšlela nad tím, jak moc bych si přá- la být jiná. Normální. Víte, vždycky jsem si byla vědomá toho, že je se mnou něco špatně, něco hluboko uvnitř mé zlomené duše. Má minulost je velmi temná, ovšem nebudte z mého příběhu smutní. Netoužím po vaší lítosti, nepotřebuju ji. Pokaždé tyhle traumatizující věci přežiju.

Jsem dostatečně silná na to, abych se po- kusila zapomenout na všechno zlé, na špatné časy a začít žít okamžikem.

Jsem v pořádku, vážně, budu v pohodě. Víím to.

Tereza Šišková

Byli jsme a budeme spolu navzdory všemu, co nám život nachystá

Předtím:

Procházím se po lese s mou dívkou Rosemary a stromy jako by nám svým šuměním ve větru něco našep- távaly. Měli jsme propletené prsty a toulali se v malém lesíku poblíž našeho města. Bylo nám jedno, kam jdeme nebo v kolik se vrátíme, tohle všechno před námi totiž bylo nyní jenom naše. Nestresoval jsem se s tím, jak mě učitelé seřvou, že jsem se včas nevrátil na kolej nebo s tím, že máme zítra školu. Tato chvíle patřila pouze nám dvěma a zbytek světa nám byl ukradený.

Rory na sobě měla světlé hedvábné šaty, které za ní vlály ve větru a vlasy svázané do copu krémovou stu- hou. Otočila se na mě a zasmála se tomu, že na ni tak upřeně zírám. Přísahám vám, že jsem v životě neviděl někoho tak krásného, jako byla ona. Chytil jsem ji jemně za bradu, nahnul se k ní a políbil ji.

Běhali jsme po lese, líbali se, mlsali lesní jahody a užívali si nově nabitě svobody a pocitu opětované lás- ky. Nyní jsme stáli nohama v jezeře a shazovali se navzá- jem po hladinu křišťálové vody.

„Pojď, chyt' mě, pokud to dokážeš, ty pako!“ Vyzvala mě a rozutekla se mezi stromy. Nakonec jsem ji dohnal a rukama ji objal kolem pasu, čímž jsem ji uvěznil ve svém objetí.

Chvilí sebou vrtěla a přitom se smála: „Pust' mě, ty idiote.“

Otočil jsem ji čelem k sobě a polohlasem vyde- chl: „Už nikdy tě nepustím, Rosemary Greenová.“ A s těmito slovy visícími ve vzduchu ji dal pramínek vlasů za ucho.

Po chvíli ticha mi odpověděla: „Prosím, nikdy mě neopust', Nicku Johnstone.“

Vzal jsem svůj nožík a začal vyřezávat do poblíž stojícího dubu.

„Co to děláš?“ Vyrazila za mnou, aby se podíva- la, co to provádím.

„Starám se o to, abychom spolu byli navzdory všemu, co se nám v životě postaví do cesty,“ řekl jsem jí něžně a trochu odstoupil, aby si mohla moje dílo prohléd- nout.

Zadívala se na vyřezané srdce, které mělo uvnitř napsáno R+N. Nic neřekla, pouze ke mně přišla a

Dokončení na další straně

Byli jsme a budeme spolu navzdory všemu, co nám život nachystá

Dokončení

objala mě. Nevím, jak dlouho jsme tam takhle stáli, ale domů jsme se vraceli už za tmy. U potůčku jsme si zapomněli boty, takže jsme cestou kráčeli bosí a třásli jsme se přitom zimou, ale to nám nevadilo. Měli jsme totiž na mysli úplně jiné věci než zimu a drobné štípané kamínky mezi prsty.

Když jsme došli k jejímu domu, tak jsem ji pevně objal a dal jí pusou.

„Uvidíme se zítra ve škole?“ zeptal jsem se jí.

Pouze přikývla a odběhla ke dveřím. Chvilí před dveřmi stála, ale potom se na mě otočila a poznamenala:

„Spolu navzdory čemukoliv, co nám život postaví do cesty.“

To bylo naposledy, co jsem ji kdy viděl.

Potom:

Zírám na šterkovou cestu, která vede do lesa. Nebyl jsem tu osm let a nějakým zvláštním způsobem, jako bych odtud nikdy neodešel. Pomalu procházím mně tak známé trasy, až se mi zdá, že si stromy prohlížejí a uvažují nad tím, kdy mě viděli naposled. Cítil jsem na sobě pohledy jejich větví a slova, která mi sdělovala šumící listí: *Není to tvoje chyba.*

Jdu cestou tak dlouho, až před sebou vidím jezero. Nyní v něm plavou odpadky, ovšem dříve bývalo krásné a čisté, stejně jako ona...

Obcházím ho ze všech stran a přemýšlím nad tím vším. Je vážně tohle to místo, které jsme tak moc milovali? Je tohle to místo, o kterém jsem tak dlouho snil? Stromy už nebudely zelené, ale usychaly kvůli globálnímu oteplování. V tom mě z toku mých myšlenek vyrušily dva páry rozpadajících se bot, na které jsem nedopatřením šlápl. Jedny byly dámské a ty druhé pánské. Vzal jsem ty dámské do rukou svýma roztrášenýma rukama a objal je. Poté jsem beznadějně padl na kolena a rozbrečel se jako malé dítě, kterým jsem možná někde v nitru pořád byl.

Ten večer, co jsem jí nechal jít k ní domů, jsem vůbec netušil, že má její otec problémy s pitím. Kdybych to věděl, tak by nemusela... Je to moje vina, měl jsem ji chránit a nyní byla pryč, navždy. Kdybych ji tam nepustil samotnou, třeba bych ji před pěstmí jejího otce ochránil. Kdybych to věděl, nabídl bych jí, ať bydlí se mnou na koleji.

Kroky mě dovedly až ke starému dubu. Vylezl jsem na něj a cestou nahoru se na chvíli zastavil, abych si prohlédl to, co jsem do něj před lety vyřezal. Vzal jsem lano a přivázal ho pevně k jeho větvi, poté sobě okolo krku, už jsem se chystal vše ukončit, když v tu jsem si všiml kousku látky, která se zasekla o větev keře s malinami. Byla to stuha, hodně ušpiněná a pomalu se mi rozpadala v rukou. Slyšel jsem, jak mi buší srdce a cítil, jak se mi potí záda.

Nevím, jestli to mělo být nějaké znamení, ale jedno vím jistě. Jednou se s ní znovu shledám, nevím přesně kdy nebo kde, ale prostě vím, že se jednoho slunečného dne znovu setkáme. Protože spolu budeme navzdory čemukoliv, co nám život postaví do cesty.

Tereza Šišková

Prokrastinace

Každý z nás má takový ten typ dní, kdy se mu prostě nechce dělat nic důležitého. Někteří prokrastinují občasně, někteří skoro pořád a nakonec jsou tu ti, kteří všem lžou přímo do očí. Nevěřím tomu, že na zemi existuje člověk, který za celý svůj život nenechal ani jednu věc na poslední chvíli. Já sám jsem ten, kdo si rád užije svoje volno co nejdříve a pak je donucen nosit následky svých rozhodnutí. Jenže na rozdíl od ostatních, moje prokrastinace je zlomyslný žert způsobený větší silou osudu, který je na mě našťvaný, jako dítě, kterému jsem snědl poslední sušenku.

I já mám ale občas momenty osvětlení a rozhodnu se udělat pár těžších úkolů několik dní před odevzdáním, jenže pak se tři dny za sebou dostanu domů pozdě, dostanu ještě víc úkolů hned na další den nebo učitel zapomene říct, kde je vlastně zadání. A přiznám se, že tento styl života není zas tak špatný, jak se možná na první pohled zdá. Třeba právě za tento školní rok jsem psal víc slohových prací než za celé studium na gymnáziu. A přes týden se na mě vždy sesype víc testů a domácích úkolů, nemluvě o tom čirém množství lenosti. Takže nedostávám žádnou inspiraci. Jenže pak přijde den odevzdání, a v půl jedenácté v noci mi můj nejlepší přítel adrenalin pomáhá napsat 5 minutový monolog z angličtiny na legalizaci střelných zbraní ve světě.

Pak je tu ještě celá situace s učením se na testy. Divadlo mi ukázalo jak se správně naučit odříkat dlouhé texty a zapamatovat si je delší dobu. Gymnázium mi tohle vše zničilo kladivem, a do očí mi řeklo, že pokud se neučím na maturitu, vše se musím učit den před testem. A já jen stojím, nemrkajíc a s otevřenou pusou a dívám se, že si nic nepamatuju déle jak jeden den. Garantuji vám, že hned jak odevzdám učiteli vyplněný test, ten papír sebere všechny mé vědomosti a já vše zapomenu.

Když se ale na celou tematiku prokrastinace kouknu s plnou vážností, věřím tomu, že je mírně neférové soudit jen člověka, který prokrastinuje. Podle mě je naopak přirozené od člověka očekávat, že využije co nejvíce volného času, který má. U zadané práce je jedno jestli jí dodělám hned nebo potom, jelikož stejné nebo i větší množství dostanu hned další týden. Můj hlavní problém je, že už nedokážu pořádně rozdělit, kdy začít hrát hry s kamarády, jen abych byl líný, a kdy kvůli tomu, že jsem si našel trochu volného času v hlubinách moře práce. Hlavně pak, když se k nekonečné řadě úkolů a příprav přidá nečekané rozhodnutí učitele zkrátit dobu odevzdání o týden, kvůli jedné větě od žáka.

Nejhorší na této problematice je fakt, že k tomu, abych vysvětlil proč prokrastinuju, potřeboval bych nejméně deset psychologů z různých škol a zemí. Je to pro mě něco tak přirozeného, že nevím proč, jak a kdy jsem vůbec začal. A s tím, že tyto návyky jsem pravděpodobně převzal od rodičů, myslím, že mě budou provázet až do konce mých dní.

Ladislav Sudek

Z poetické dílny Alice Hynkové

Náš vlak už dávno odjel ze stanice

Náš vlak už dávno odjel ze stanice
Já ale tentokrát nevystoupila, já v nás uvěřila
Po bouři přišla duha a já zrak neodvrátila
Válku mezi srdcem a hlavou jsem ukončila

Přestala jsem skrývat usměv a v nekonečno doufala
Tys mi podal ruku a naději mi dopřál
Na chvíli spravil to, co ještě čas potřebovalo
Já cítila vše, o čem se mi nesnilo
Jenže tobě se to omrzelo

Náš vlak už dávno odjel ze stanice
Já ale nevystoupila, důvěru v tebe vložila
Hrajeme snad na schovávanou, já tě hledám

Opustil jsi mě ve chvíli,
kdy jsem nepochybovala jako naschvál
Přesto pořád jedu v našem vlaku,
jedu dál
Pořád doufám že se mi o nás jen sen nezdál

I když mi říkáš pravdu slyším lež

I když mi říkáš pravdu, slyším lež
Směju se a pláču, že prý naději mám
Tohle jsem neplánovala,
než jsi přišel a zahojil každý šrám

Jak dlouho potrvá iluze pohádková?
Užívám si přeludy,
za chvíli mě probudí
můj problém s důvěrou a tvá chyba,
za kterou mě soudit budou,
nic jiného na mě nevidí

Nebudu se zlobit ani o tebe bojovat
nečekej pláč ani že budu city projevovat
nebyla jsem s tebou, abys mi ublížil
měl jsi být jen rozptýlení,
jenže jsi mé jizvy vyléčil

Dostal jsi se moc blízko,
teď tvé rozloučení se ztrátou stane
Neměla jsem podstoupit riziko
Už nemůžu být bez tebe
Já, hloupý blázen, pořád dokola
Nechci, aby to začalo znova
Jen prosím, nepouštěj mě
Ať mi to ještě chvíli neublíží,
ať to trvá ještě o trochu déle

Nejde o to, co k tobě cítím

Nesnáším zvykat si na nahrazování
Prosím, přesvědč mě, že ti můžu důvěřovat
Zapomeneš nebo budeš vzpomínat?
Dej mi čas, dej mi důvod, proč zůstat

Ať už nemusím pochybovat nad sebou
Ať si naše duše věrné zůstanou
Ať už si zvykat nemusím
Ať už nemusím zůstat zavřená
A ty budeš můj, já uvidím nekonečna vzdálená

Nejde o to, co k tobě cítím
Jde o to, co necítím k nikomu jinému, kromě tebe
Řekla jsem o tobě hvězdám, slunci a všemu mezi tím
Jsi mou silou a mým prokletím
Zamiluju se znovu, ale ne jak blázen,
který běží cestami, kudy chodíš ty.
Ne jako slepý poslouchající tvou píseň

Řekni mi, že ty jsi hluchý, obdivující mé umění
Spolu jsme pořád stejné děti, které si na schovávanou ^{hrají}
Bojím se ale, že už jsme dospělí, s velkou melancholií

Ty mě zradit neumíš, a já ti neuteču
Jsme každý jiný, přesným opakem toho druhého
Nejsme tím, co jsme pro zbytek světa

Vnímám jen tvá slova, a tvůj obličej září
Není to pohádka, tohle je skutečné
Pravý cit nás našel, jak mu utečeme?
Neopovázím se to říct nahlas, nebudu to ohrožovat
Realita si nás najde,
protože v ní se nikdy nepolíbíme
Jednou si vzpomeň na mě
Protože já neusnu bez myšlenky na tebe
Nedýchám bez tvé básně
Neumřu s tebou, ale s tvou laskavostí v hlavě
Ukázal jsi mi lásky břímě
Ale taky její krásu.
Už je konec, pravý cit mě dohnal,
já se jím ale odmítám nechat pohltnout!
Proto tě musím navždy ztratit

Na snímku jsou členové žesťového kvarteta—Eva KOLÁŘOVÁ, Stanislav DOLEŽAL—trubky, Jakub ĎURICA, Daniel ŘÍŠKÝ—pozouny— kteří v ústředním kole soutěže ZUŠ v komorní hře dechových nástrojů, které se konalo na konci dubna v Liberci získali prvenství. Za nimi stojící zleva pan učitel Jan Kovář a pan učitel Robert Říšský.

Snímek je z krajského kola soutěže, ve které si výborně vedlo smyčcové trio ve složení Artem PIDDUBNYI, Magdaléna BRANŽOVSKÁ (violoncella) a Viktorie HRUŠKOVÁ (kontrabas) pod vedením pana učitele Vladimíra Kubálka

V taneční soutěži „Mia festival“ v Chebu získaly tanečnice paní učitelky **Dagmar Dusové** 1. místo a 2. místo, obě s postupem do celostátního kola v Praze.

Ocenění, které přivezly mladičké tanečnice.

Trumpetové duo Jaroslav LEHOCZKY a Adam VALENTA se v ústředním kole soutěže ZUŠ v komorní hře dechových nástrojů umístilo na velmi pěkném třetím místě. Spolu s mladými muzikanty je na snímku i jejich učitel Jan Kovář.

Krajské kolo soutěže akordeonistů, které se konalo v Kraslicích, přineslo hned dva velké úspěchy. První cenu obhájilo Akordeonové duo „Men in Black“ ve složení Maxmilián KORČÁK a Mikuláš CHOVANEC. Oba žáci jsou ze třídy pana zástupce ředitele Bohumila Polívky.

Dalším, kdo nám udělal velkou radost, je Magdalenka CETKOVSKA, která ve stejné soutěži získala prvenství v sólové hře na akordeon. Také ona je žákyní pana zástupce ředitele Bohumila Polívky.

Naše uznání zaslouží mladý Filip VOSÁTKA, ze třídy paní učitelky Soni Kozákové za umístění ve ZLATÉM PÁSMU III. ročníku soutěžní přehlídky ve hře na kytaru “Mladé pódium 2023”, které se konalo na Konzervatoři v Teplicích.